

„Hoor eens, juffrouw, je zuster kan hier niet blijven; zij heeft lucht en frischheid noodig; met zulk weer kan zij niet aan zee zitten, maar ze heeft toch behoefte aan ruimte. 't Spijt me erg voor jou, vrouw Krijns, maar de dames kunnen hier niet blijven; je bent niet ingericht voor zwakke badgasten.”

De vrouw verzekerde goedig, dat zij het al lang had ingezien, ook dat zij met het schrale kostgeld onmogelijk toe kon, vooral omdat de zwakke juffer zooveel eten noodig had; de andere schikte zich zooveel zij kon, maar die was ook jong en gezond en zij had niet graag dat er iemand bij haar aan huis honger leed.

Na eenige besprekingen sloeg de dokter voor, dat de dames haar intrek zouden nemen in het Badhôtel; door zijn bemiddeling zou hij wel weten te verkrijgen, dat zij niets meer behoeften te betalen.

Zonder er iets van te laten merken, had de dokter onder dit gesprek de indrukken op Rose-Marie's gelaat gevolgd; van de diepste bezorgdheid tot de blijdste verrassing tekenende het al haar gemoedsaandoeningen. Zij sprak niets; alleen zag zij nu eens den dokter dan weer haar gastvrouw aan en eindelijk barstte zij uit:

„O, Dokter, wat is u goed; is er iets, waarmee ik u plezier kan doen?”

„Wel kind, hoe kom je er aan? Wat ik doe is heelemaal in mijn belang! Vrouw Krijns weet hoe ik geïnteresseerd ben in het Hôtel en hoeveel plezier 't mij doet als 't vol gasten zit.”

Vrouw Krijns, die er alles van wist, lachte; zij ook was blij met zulk goed fatsoen haar gasten kwijt te raken; zij had zich heel wat anders er van voorgesteld, kinderen uit het volk, geen dames zoals deze zich voordeden.

Rose-Marie zat in de eenige kamer op den grond, enz.